Пора туману й повняви в садах,
Старого сонця подруго порадна
У клопотах, щоб гронами на дах
Злягала важче парість виноградна,
Щоб гнулись яблуні старі, як гай,
Щоб яблукам солодшати і спіти,
Щоб тиква пухла, в лісовій пустелі
Ядернішав горіх, а пізні квіти
Манили бджіл у свій новий розмай,
Аж поки здасться їм, що через край
Тектимуть вічно їх липкі оселі.

Хто не стрівав тебе в твоїм кутку?
Хто схоче, вбачить — стежка недалека,—
Як ти сидиш безпечно на току
І вітер волос підвіває злегка;
Чи, маком одурманена, в обід
Спиш у снопах на недожатім полі,
І марно збіжжя й квіти леза ждуть;
Чи з колосками кошик через брід
На голові несеш, гнучка, поволі;
Терпляче наглядаєш у стодолі,
Як рештки сидру з нагніту течуть.

Де співи весняні? Ах, де той чар?
Забудь про них — у тебе власні співи:
Як надвечір заквітнуть смуги хмар,
Рожево тінячи спустілі ниви,
Тоді журливо комарі дзвенять,
Гойдаючись у вітерці легкому
Над верболозом, де бринить струмок;
З кошари дужчі голоси ягнят;
Спів цвіркуна у бур'яні сухому;

Тонкий вільшанки посвист із-за дому,
І в небі зграйний щебіт ластівок.